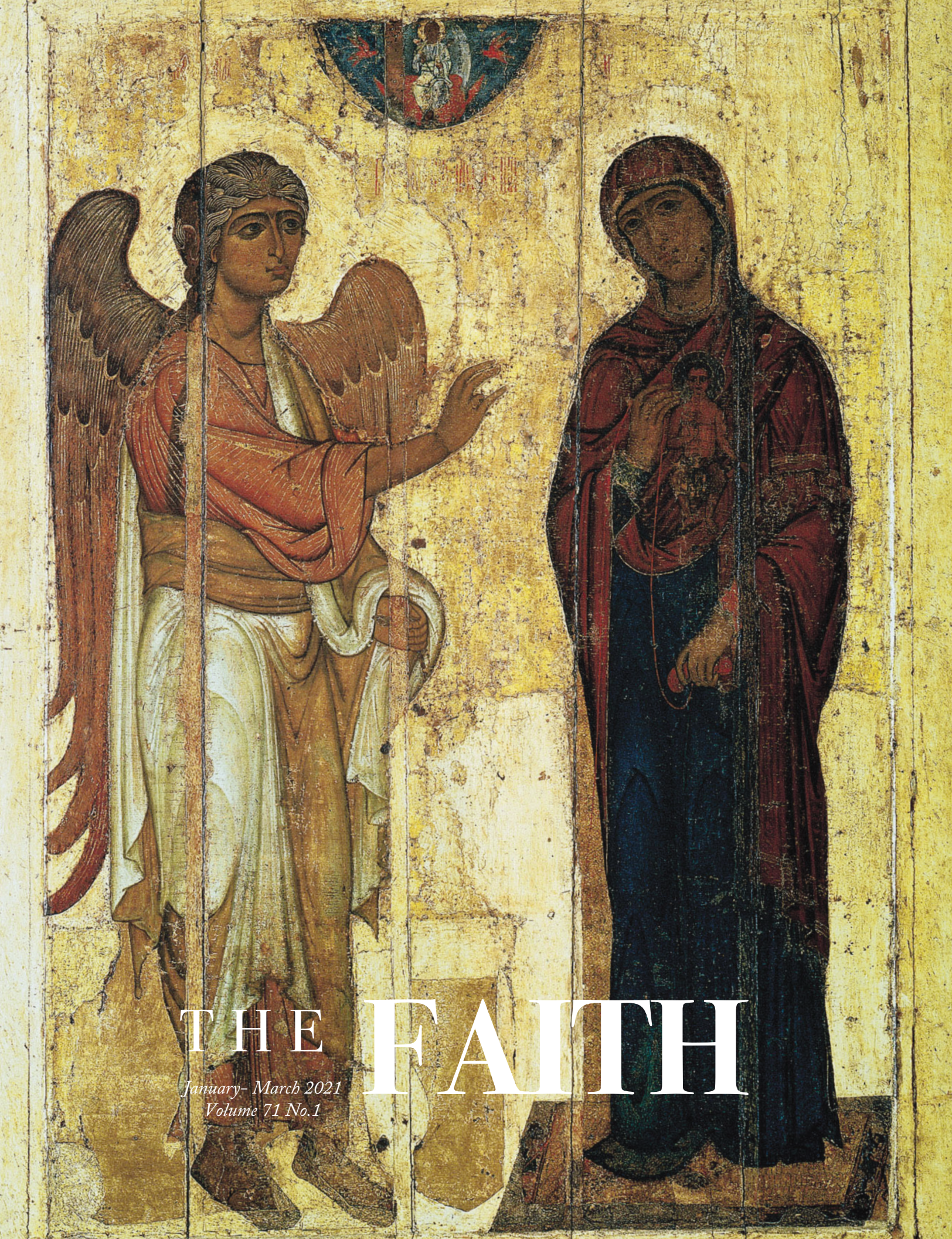

THE FAITH

January- March 2021
Volume 71 No.1

Excerpt from Saint Nicolai Velimirovic homily on Annunciation*

God, wheresoever He wills, supersedes the natural order. Nature and the natural order are as though they do not exist when the living Lord carries out His will and dispensation in the working of man's salvation. "Grace is not subject to natural law", says Gregory of Neocaesarea (*"On the Annunciation "*). The Renewer of all things Himself, the Lord Jesus, witnessed that *the Spirit quickeneth* (John 6:63). The Spirit gives life directly and indirectly. The Spirit of God gave life directly in Paradise, before the Fall. After the Fall, the Spirit of God gave life indirectly, through the creation of soul and body. We refer to this indirect action of the Spirit as "natural", according to natural law. But the Spirit of God has reserved to Himself both the right and the limitless power to give life directly, according to His will and God's dispensation for the salvation of men. But, in relation also to the indirect gift of life, it is the Spirit who is its Lord and Giver. Nature, in itself, is only a shadow, a curtain, through which the Spirit acts. But there are degrees of indirectness, for the Spirit acts sometimes more and sometimes less indirectly. We have such examples in fertile and barren women. The case was indirect, but to a lesser extent, with the aged Elisabeth, and also with Isaac's mother, and Samson's and Samuel's. Conception by an aged woman cannot be called the direct action of the Spirit, as all women from Eve onward, fertile or barren, are partakers in sin, more or less bound by their earthly desires and passions. The only conception by direct encounter, by the action of the Spirit of life, is the conception by the most pure Virgin Mary. In the history of creation from Adam to Christ, there has never before been such a case. This has been the one such case in the whole of time, and the one in eternity, being both in time and eternity that of our Lord and God and Saviour Jesus Christ.

"For with God, all that He sayeth is possible." This means that God's every word is fulfilled in its totality. Through the inspired Prophet Isaiah, God spoke thus: *"Behold, a virgin shall conceive and bear a son"* (Isaiah 7:14). Lo, this comes to pass. From the very foundation of the world, it can be said only of God: "He spake, and it was so!" *"The words of the Lord are pure, as silver that is purified seven times in the fire"* (Psalm 11/12:7).

The Virgin Mary did not doubt God's words, revealed by the Archangel. Were she to have doubted, as Zacharias the priest doubted, she would have been punished as Zacharias was punished. Although there is a similarity in the questions put to the angel by Zacharias and Mary, their hearts were completely different – and God sees the heart of man. Two totally different hearts can give voice to similar words.

---

* *Homilies, A Commentary on the Gospel Readings for Great Feasts and Sundays Throughout the Year*, Volume One: Great Feasts, Lent, Eastertide and Pentecost, translated by Mother Maria, Lazarica Press, Birmingham, 1996 Nikolai Velimirovic Bishop of Ochrid.

Volume 71, No. 1
January- March 2021

THE Credinţa FAITH

CONTENTS

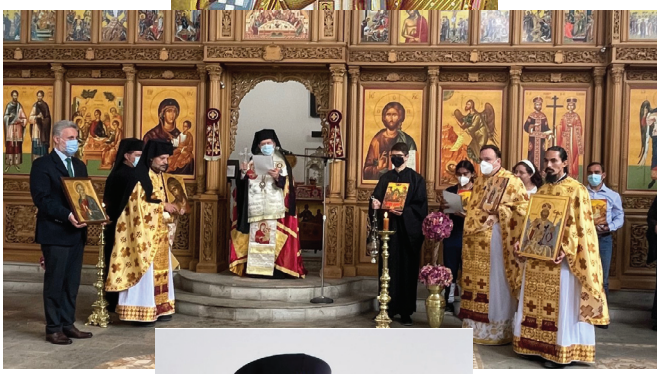

COVER: ANNUNCIATION ICON

2 EXCERPT FROM SAINT NICOLAI VELIMIROVIC HOMILY ON ANNUNCIATION
4 THE SUNDAY OF ORTHODOXY
by His Eminence Metropolitan Nicolae
6 POSTUL: INTRARE ÎN POSTIREA MÂNTUITORULUI HRISTOS
de PS Episcop Ioan Casian
8 HOLY SYNOD MEETS FOR FIRST TIME IN 2021, URGES RESPONSIBILITY DURING CELEBRATION OF HOLY MYSTERIES
9 HOLY SYNOD ELECTS TWO ASSISTANT BISHOPS
10 VIZITA MISIONARĂ ÎN MEXIC - PRIMA LITURGHIE ÎN LIMBA ROMÂNĂ ÎN CANCUN
de Pr. Daniel Ene
12 COLOCVIUL SF. IOAN CASIAN
de Pr. George Bazgan
14 „ARĂTAREA" LUI DUMNEZEU ŞI A OMULUI
de Protosinghel Hrisostom – Mănăstirea Putna
17 METROPOLITAN BARTOLOMEU ANANIA
A REFLECTION AT 100 YEARS OF HIS BIRTH
by Fr. Nicholas Apostola
20 SF. CALINIC DE LA CERNICA ŞI UNIREA PRINCIPATELORI
de Pr. Theodor Damian
22 UNIREA PRINCIPATELOR ROMÂNE 24 IANUARIE 1859
de Pr. George Bazgan
23 EDUCAŢIA RELIGIOASĂ A TINEREI GENERAŢII O PRIORITATE ŞI O PREOCUPARE CONTINUĂ A EPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE A CANADEI
de Carmen Ognean

Opinions published in this magazine do not necessarily reflect the position of the Romanian Orthodox Metropolia of the Americas unless so stated.

ANNUAL SUBSCRIPTION:
USA, $10.00
Canada, $15.00
International, $25.00

The Faith Magazine is published quarterly by the Romanian Orthodox Metropolia of the Americas

Postmaster send address changes to Credinţa – The FAITH,
5410 North Newland Avenue, Chicago IL, 60656-2026, USA

Editorial Board:
His Eminence Metropolitan Nicolae
His Grace Bishop Ioan Casian
V. Rev. Fr. Vasile Mureşan
V. Rev. Fr. Daniel Ene
V. Rev. Fr. George Bazgan

THE SUNDAY OF ORTHODOXY [1]

The first Sunday of Great Lent is dedicated to the victory of the Orthodox Faith over heresies. The Fathers who gathered in the Ecumenical Councils of the fourth to the eighth centuries settled the right doctrine about the deity of the Son and of the Holy Spirit, as well as the true veneration due to icons. **The *Sunday of Orthodoxy* commemorates the struggles and the victory over the heretics, a victory that is synthesized in the re-establishing of the veneration of icons. The decision that the First Sunday of Great Lent be called the Sunday of Orthodoxy was taken by the Council of Constantinople in 843.** This decision had been previously prepared by the *Seventh Ecumenical Council of Nicaea in 787* when the Fathers proclaimed the veneration of icons as a manifestation of the Orthodox Faith.

It is less known that this celebration of Orthodoxy was superimposed on the ancient commemoration of the Prophets Moses, Aaron, and Samuel, attested to at least since the time of Patriarch Germanos of Constantinople (†740). At that time Great Lent was full of biblical commemorations: in the second week Noah was commemorated, in the fourth the sacrifice of Isaac, and in the fifth Isaac himself. Makarios of Simonopetra speaks in detail about these commemorations in his exceptional work on the Triodion.[2] The celebration of the prophets harmonized well with the first week of Great Lent and the Old Testament atmosphere of the readings during the services. **This celebration of the prophets was not eliminated, but remained in connection to the feast of Orthodoxy, being justified by the fact that the prophets anticipated and foretold the Incarnation of the Word to which the icons witness**: "*The grace of the truth has shone forth; those things prefigured in shadows in times of old have now been fulfilled openly. For behold, the Church is clothed in a beauty that surpasses all earthly beauty, the physical icon of Christ; and she displays the type of the Tent of Witness, and she maintains the Orthodox faith….*"[3]

In his discourses on icons, St. John of Damascus had already laid out the analogy that exists between them and the visions of the prophets. They did not see the visions they were granted with physical eyes, but with spiritual eyes, like the apostles on Mt. Tabor; and what they saw were "icons" of God, not His Being. These visions were "images" of what would be fully revealed through the Incarnation. Under the New Covenant those things that had served to prefigure were abolished and the prophets' visions were replaced by icons. As we know, icons are based on the Incarnation of the Son of God, on the fact that God Himself was revealed to human beings. The prophets' visions prefigured the Incarnation, "the natural Icon of the Father"[4] (St. John of Damascus), so that they can be considered "*icons of these icons*" (Makarios of Simonopetra)[5], and the prophets can rightly be celebrated together with the holy icons on the first Sunday of Great Lent.

By means of this double celebration, the Sunday of Orthodoxy reveals a wonderful work of God in the history of salvation. For if no one had seen God before the Incarnation, until He had taken on human nature, still the prophets foretold Him, seeing across time, actually before the time, the face of the Incarnate God. The Creator was awaiting "the fullness of time" in order to reveal Himself as Savior, but His chosen ones, the prophets, took part in this revelation in order to preserve the faith alive among the people.

The icon is a *window toward the Absolute* that reveals to us the transfigured world, the world of those who partake of divine grace and bring us this transfiguration, namely holiness. The representation of the saints in icons, following the representation of the Savior, is justified by the Incarnation of the Word of God: "And the Word became flesh and dwelt among us, and we beheld His glory, the glory as of the only begotten of the Father, full of grace and truth" (John 1:14). And in his First Epistle, the same Holy Apostle confesses: "*That which was from the beginning, which we have heard, which we have seen with our eyes, which we have looked upon, and our hands have handled, concerning the Word of life— the life was manifested, and we have seen, and bear witness, and declare to you that eternal life which was with the Father and was manifested to us— that which we have seen and heard we declare to you, that you also may have fellowship with us; and truly our fellowship is with the Father and with His Son Jesus Christ.*" (1 John 1:1-3). And St. John of Damascus strengthens us in the truth of the legitimacy of the representation of God in the icon: "*I paint the invisible God, not as invisible, but as one Who was made visible to us through participation in body and blood. I do not paint the unseen deity, but I paint the seen body of God.*"[6]

But the icon is based not only on the Incarnation of the Son of God, but also on His Resurrection. Without Christ's Resurrection the icon would not be a representation of the transfigured life but only a commemorative painting. In the icon we see the Son of God, the One who took on a human body, who passed with it through death and Resurrection. In the icon we see the image of Christ illuminated by the glory of the

Resurrection, and then the image of the Mother of God and the faces of the saints illuminated by the same uncreated glory of the Kingdom of Heaven, expressed in the halo of light around the head. In the icon we discover the restored human face, illuminated by the glory of the Kingdom, as a call to our own sanctification, that is, to the shining of the image of God on our face.

Such an understanding of the icon helps us to penetrate the mystery of our life and that of our neighbor. **The icon discloses to us the value of the human person, of our person, but also of our fellow man. Christ and the saints look at us from the icons and call us to pure vision. This pure way of seeing should also be directed at our fellow man, who bears on his face the seal of the image of God, which makes him a unique and unrepeatable person, full of mystery, a being with eternal destiny.** This face can be darkened by weakness and sin, by sickness and loneliness. But this image can regain its radiance through its presence in the Church, through partaking in the Holy Sacraments, through the communion of fraternal love in which it is included in the great family of those who confess Christ as Savior and Healer. Every Christian can participate in the fulfillment of this spiritual work of restoring the image of our fellow man according to the luminous image of Christ and His saints. We can each become the merciful Samaritan who helps the helpless to rise and assists him on the path of spiritual and bodily recovery. Let us not forget that in the merciful Samaritan in the parable (Luke 10: 25-37) the Church Fathers see Christ the Savior Himself who came to raise us from sickness, sin, and death. Therefore, each of us can imitate Christ and be a neighbor to the one who is suffering.

If all these lessons can be learned from the celebration of the right veneration due to the icons anytime, it is of foremost importance to learn them today, in our world troubled by fear and misunderstandings, by grave questions regarding the future of each one of us, of the family, of the community, and of the world. **If we want to find answers that bring peace, we must turn to Christ, we must fervently pray before His icon, we must put our hope in Him, for He is the unchanging guidepost of our existence, He is the same *"yesterday and today and forever"* (Hebrews 13:8)**. St. Sophrony

Sakharov, our contemporary, familiar with the problems of our world, assures us that only in Christ will we find answers: *"Jesus Christ is the measure of all things divine and human… In Him we find the answer to all our problems, which without Him would be impossible to resolve. He is truly the mystical axis of the universe."*[7]

With this exhortation, I wish you all a blessed and spiritually uplifting Great Lent with good health and increase in faith, steadfast hope, and peace, as a fitting preparation for the Lord's Resurrection!

+ Metropolitan Nicolae

Notes

[1] *Sermon of His Eminence Metropolitan Nicolae offered on the occasion of the Pan-Orthodox Vespers at St. Haralambos Greek Orthodox Church, Niles, IL, March 21, 2021.*

[2] *Makarios of Simonopetra, Triodul explicat. Mistagogia timpului liturgic, Ed. Deisis, Sibiu, 2000, p. 325-326.*

[3] *Stichera Glory at Great Vespers of the Sunday of Orthodoxy.*

[4] *Sf. Ioan Damaschin, Contra celor ce defaimă sfintele icoane, III, 18. Cf. Macarios Simonopetritul, Triodul explicat. Mistagogia timpului liturgic, Ed. Deisis, Sibiu, 2000, p. 325.*

[5] *Ibidem, p. 325-326.*

[6] *Sf. Ioan Damaschin, Cultul Sfintelor icoane – Cele trei tratate contra iconoclaștilor, Editura IBMBOR, București, 1998, p. 41.*

[7] *Arhim. Sofronie Saharov, Rugăciunea – experiența vieții veșnice, Ed. Deisis, Sibiu, 2007, p. 39.*

POSTUL: INTRARE ÎN POSTIREA MÂNTUITORULUI HRISTOS

- Persoana Fiului lui Dumnezeum izvor al sfințirii timpului -

"Postind Domnul numărul cel de patruzeci de zile, a cinstit și a sfințit aceste zile de acum, fraților, la care ajungând, strigăm: Binecuvântați și preaînălțați pe Hristos în veci." (stihira Utreniei)

Postul este un timp al binecuvântării. Postul este timpul întâlnirii cu Dumnezeu. Postul este timpul sfințit dumnezeiește de nevoința pustnicească a lui Hristos.

Biserica a rânduit cele patruzeci de zile ale Postului Mare și Săptămâna Pătimirilor ca un timp binecuvântat de pregătire pentru întâlnirea cu Dumnezeu.

Dumnezeu pune postul ca rânduială chiar din Rai spune Sf. Vasile cel Mare: *"Postul este la fel de vechi ca umanitatea: a fost rânduit în Rai. A fost prima poruncă pe care a primit-o Adam: Să nu mănânci din pomul cunoașterii binelui și răului (Gen 2, 17).* 'Să nu mâncați' *dă temei postului și stăpânirii de sine. Dacă Eva ar fi postit de pom, nu am mai avea nevoie de acest post acum. Pentru că cei sănătoși nu au nevoie de doctor, ci cei bolnavi (Matei 9, 12). Am fost răniți de păcat; să ne vindecăm prin pocăință. Dar pocăința este inutilă fără post."**[1]***

Postul este o stare permanentă a omului de pregătire pentru întâlnirea cu Dumnezeu. Cunoașterea adevărată a omului este un rezultat al postului. Nepostirea are ca rezultat boala și păcatul. Vindecarea de boală și păcat, spune textul stihirii, se face prin pocăință, prin *metanoia,* adică prin schimbarea minții din orientarea ei către cele imediate și materiale către Dumnezeu și către cele duhovnicești. Era nevoie ca omul să reintre în acea rânduială a așezării duhovnicești a înfrânării cerute de Dumnezeu. Rânduiala postirii era prima ascultare pe care Dumnezeu i-o dădea omului de care depindea buna statornicie a vieții omului în întregul ei. Dacă primul om nu a postit, iar consecința a fost o creștere progresivă a păcatului în lume, iată că Cel care avea să devină ca Om, *cel dintâi întru toate* (Coloseni 1, 18), noul Adam, adică Fiul lui Dumnezeu întrupat, prin care lumea va renaște, reînnoită din temelii, precedă începutul activității Sale publice postind desăvârșit 40 de zile.

"Postind Domnul numărul cel de patruzeci de zile, a cinstit și a sfințit aceste zile de acum, fraților, la care ajungând strigăm: Binecuvântați și preaînălțați pe Hristos în veci" (stihira Utreniei). Hristos ne precedă și reîntemeiază timpul postului. El reface rânduiala Raiului pe care omul o tulburase prin nepostire adică prin neascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu. În fapt înțelegem în această scurtă meditație despre post a Bisericii că Fiul lui Dumnezeu pătrunde în lume și sfințește timpul. Îl *cinstește* și îl *sfințește* prin întrupare, prin nevoință, prin moarte și învierea cea de-a treia zi.

Postul nostru este imitarea postului practicat de Fiul lui Dumnezeu. Noi intrăm în lucrarea postului Mântuitorului Hristos pentru că intrăm în rânduiala Raiului adică a ascultării de Cuvântul lui Dumnezeu. Citirile din Sfintele Scripturi pe timpul Postului Mare se multiplică și aceasta nu face altceva decât să ne aducă aminte, să facă prezent Cuvântului lui Dumnezeu printre noi și în noi și prin aceasta să ne realtoiască pe trunchiul Cuvântului lui Dumnezeu, al cunoașterii adevărate, rezultat al gustării ascultătoare de Dumnezeu din pomul cunoștinței binelui și al răului care se face prin împărtășirea cu Hristos la Sfânta Liturghie.

El, Hristos, în timpul Postului Mare, redevine pentru noi piatra din capul unghiului, începătorul a toate. Ascultarea Lui față de Dumnezeu Tatăl devine ascultarea noastră față de Dumnezeu.

Postul în deplinătatea lui înseamnă – postirea trupească, materială, de bucate dar și postire sufletească, duhovnicească, de patimile interioare.

"Vremea postului să o începem luminat, supunându-ne pe noi nevoințelor celor duhovnicești. Să ne lămurim sufletul, să ne curățim trupul. Să postim precum de bucate, așa și de toată patima, desfătându-ne cu bunătățile Duhului. Întru care petrecând cu dragoste, să ne învrednicim toți a vedea preacinstită patima lui

Hristos Dumnezeu, și Sfintele Paști, duhovnicește bucurându-ne" (stihira Utreniei).

Postul cel adevărat și deplin este cel practicat în integralitatea persoanei – trup și suflet. Prin cele două postiri, pe deoparte trupul se ușurează de greutatea mâncărurilor, iar sufletul, de întunecarea patimilor. Acestea au ca rezultat luminarea vieții persoanei care practică postul. Lupta aceasta trupească și sufletească, care îl ușurează sau îl eliberează de patimi, lasă să pătrundă în persoana care practică postul, lumina harului lui Dumnezeu și îl face să simtă lucrarea activă a Duhului Sfânt. Aceste lucrări ale Duhului ne poartă către suferința Mântuitorului Hristos pentru noi și pentru a noastră mântuire și către Învierea Lui, care restaurează și înnoiește natura noastră omenească, vindecându-l pe om de moartea pătrunsă prin păcat.

"Preacinstitul post să-l începem luminat, strălucind noi cu razele sfintelor porunci, ale lui Hristos, Dumnezeul nostru, care sunt: strălucirea dragostei, fulgerul rugăciunii, sfințenia curăției, tăria bunei vitejii, ca să ajungem luminați la sfânta și de a treia zi Înviere, care luminează lumea cu nestricăciunea" (stihira Utreniei).

Postul înseamnă lumină căci Dumnezeu este lumină. Împlinind poruncile, care sunt cuvintele lui Dumnezeu – lumină, ne luminăm pe noi înșine cu lumina harului dumnezeiesc. Virtuțile sunt prezențe ale luminii harului lui Dumnezeu în sufletele și trupurile noastre. Dragostea, rugăciunea, curăția, îndrăzneala cea bună sunt tot atâtea manifestări ale harului lui Dumnezeu în persoana celui care postește. Prin dragostea de Dumnezeu și de aproapele postești de egoismul interesului exclusiv de propria persoană; prin rugăciune postești de convorbirea cu cele și despre cele lumești și îți îndrepți atenția și dialoghezi cu Cel ce a făcut toate și Care îl caută pe om *în boarea serii* (Facere 3,8); curăția este ținerea departe de urâciunile lumii pătimașe și de răutăți; îndrăzneala cea bună vine din sentimentul prezenței lui Dumnezeu în noi, care dă omului tăria verticalității fiului care crește la umbra tatălui, care îl ocrotește pe acesta asemeni grădinarului care-și ocrotește plantele grădinii când sunt tinere, pentru a spori, a crește și a ajunge la maturitate. Finalitatea drumului ascetic al postului este întâlnirea cu Dumnezeu în Învierea Lui cea de-a treia zi din morți, prin care este distrus păcatul și moartea, oferindu-i-se omului nestricăciunea.

"Adam a mâncat mâncare și l-a alungat din Rai neînfrânarea, iar pe noi, Doamne, primindu-ne postul, ne vei arăta vrednici de pocăință, Iubitorule de oameni" (stihira Utreniei).

Adam a pierdut Raiul prin ieșirea din ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu, adică prin neînfrânare și nepostire. Prin postirea noastră reintrăm în ascultarea Fiului lui Dumnezeu care înseamnă pocăința noastră, adică schimbarea minții noastre în favoarea lui Dumnezeu și împlinirii cuvântului Său. Împlinim prin aceasta exemplul Sf. Ap. Pavel de a avea mintea lui Hristos: "*Noi însă avem gândul lui Hristos*" (1 Corinteni 2,16).

Părintele Teofil Părăian tălmăcește deosebit ceea ce înseamnă acest lucru: *"Noi putem cunoaște pe Domnul Hristos din cuvintele Lui, și, în măsura în care Îl cunoaștem, trebuie să ne modelăm după El. Înnoirea înseamnă, în primul rând, să ai mintea lui Hristos. Ce înseamnă să ai mintea lui Hristos? Înseamnă să gândești cu gândurile Domnului Hristos. Dar unde găsim noi gândurile Domnului Hristos? Le găsim în Sfânta Evanghelie. Ne alcătuim mintea după gândurile Domnului Hristos, ne facem mintea lui Hristos, ajungem să gândim ca Domnul Hristos. Noi avem, zice Sfântul Apostol Pavel, mintea lui Hristos, sau noi avem gândul lui Hristos, pentru că nu poți să ai mintea lui Hristos fără să ai gândul lui Hristos. Gândurile lui Hristos le găsești în Evanghelie, le împropriezi, le porți în minte și atunci ți se dă mintea după Domnul Hristos."* ***[2]***

Postul ne învață pocăința, adică schimbarea minții, și în consecință a vieții datorită noii înțelegeri izvorâtă din credința în Dumnezeu. Noi intrăm în înțelegerea și fapta lui Hristos. Intrăm în postirea lui Hristos, adică în postirea de gândurile și faptele lumești prin ascultarea de Dumnezeu. Ascultarea de Dumnezeu ne păzește de înstrăinarea de El, de firea proprie și de vocația noastră cea mai intimă.

†Ioan Casian

Note

[1] *Prima omilie despre post* în Sf. Vasile cel Mare, *Despre post și sărbători*, Saint Vladimir's Seminary Press, Yonkers, NY 2013 (traducere de Susan R. Holman și Mark DelCogliano) p 57.

[2] Pr. Teofil Părăian, *Învierea lui Hristos, înnoirea vieții noastre*, Ed. Doxologia, 2013 (vezi https://www.urcusspreinviere.ro/2100/ sa-ai-mintea-lui-Hristos/).

Holy Synod meets for first time in 2021, urges responsibility during celebration of Holy Mysteries

The Holy Synod of the Romanian Orthodox Church held its working session at the Patriarchal Palace under the chairmanship of His Beatitude Patriarch Daniel on Thursday, February 25, 2021.

The Holy Synod elected by secret ballot the Very Reverend Archimandrite Nichifor Horia as Assistant Bishop to the Archdiocese of Iasi. The new hierarch will bear the title of His Grace Bishop Nichifor of Botoșani. The ordination will take place in Iasi on Sunday, March 7, 2021.

The Holy Synod also elected by secret ballot the Very Reverend Archimandrite Nestor Dinculeană as Assistant Bishop to the Diocese of Deva and Hunedoara. The new hierarch will bear the title of His Grace Bishop Nestor of Hunedoara. The ordination will take place in Deva on Sunday, March 7, 2021.

At the same meeting, the Holy Synod made the following decisions:

- To declare the year 2022 as Solemn Year of Prayer in the Church's life and the Christian's life and Commemorative Year of the Hesychast Saints Symeon the New Theologian, Gregory Palamas and Paisius of Neamț.
- To begin the canonization process of several Romanian confessors and great missionary clergymen during communism, for 2025, to mark the Romanian Orthodox Church's 140th anniversary of autocephaly (1885) and 100th anniversary of the establishment of the Romanian Patriarchate (1925).

The Holy Synod recalled the statutory obligation of the Romanian Orthodox Church to remain in communion and dogmatic (doctrinal), liturgical (sacramental) and canonical (disciplinary) unity with the universal Orthodox Church. Therefore, the Romanian Orthodox Church cannot change its doctrine, its liturgical-sacramental ritual and its canonical discipline, and urges all its servants to be more responsible when celebrating the Holy Mysteries and blessing services.

In this sense, taking note of the discussions, concerns and misunderstandings that appeared in the public space on the topic of the Baptism of children with poor health, the Holy Synod made several clarifications:

- Before the Holy Mystery of Baptism, the priest must meet with the child's parents and godparents, who, after consulting with a pediatrician, will present to the priest the child's health and their desire to baptize the child;
- The Romanian Patriarchate's Faculties of Theology will pay special attention to the liturgical practice regarding the act of the three "immersions" during the Baptismal service; this liturgical practice is compulsory for theology students in the final years at the Pastoral Theology sections;
- Each Deanery of the Romanian Patriarchate will organize an annual meeting with the priests regarding the correct celebration of each Holy Mystery. Catechesis with the faithful on the spiritual significance of the Holy Mysteries will also be held.

Other resolutions:

The Holy Synod approved the liturgical texts (service, akathist and supplicatory canon) in honour of the Hieromartyr Zenobius, bishop of Cilicia, and his sister Zenobia (October 30), as well as the inclusion of these texts in the worship books.

The Holy Synod approved to include "National Flag Day" (June 26) and "Romania's National Anthem Day" (July 29) in the Christian Orthodox Calendar for 2022, under the heading Days and important dates.

Press Office of the Romanian Patriarchate

Holy Synod elects Assistant Bishop to Deva Diocese

During its working session on Thursday, Februrary 25, 2021, the Holy Synod of the Romanian Orthodox Church elected an Assistant Bishop for the Diocese of Deva and Hunedoara.

Assistant Bishop-elect Nestor Dinculeană, who until now was a vicar at the Diocese of Deva, will bear the title of His Grace Bishop Nestor of Hunedoara.

Archimandrite Gherontie Ciupe, Diocesan Counselor at the Pastoral-Liturgical Sector of the Diocese of Deva and Hunedoara, also ran for the same position.

The new Assistant Bishop was born on June 11, 1983, in Craiova, Dolj County. Between 2003-2007 he studied at the Faculty of Orthodox Theology in Craiova. In 2009 he graduated with a master's degree from the same educational institution.

He attended doctoral courses, between 2011-2014, at the Faculty of Orthodox Theology in Alba Iulia. He obtained a scholarship in Padua-Italy in order to write his doctoral thesis (2012-2013). He obtained his doctorate in 2015.

In 2009 he was tonsured a monk and named Nestor. He was ordained a hieromonk in 2011 and elevated to the rank of archimandrite in 2014.

In 2013, for a period of half a year, he served as Pastoral-Liturgical Counselor of the Diocese of Deva and Hunedoara.

Between 2013-2018 he was Administrative Vicar – church, and since 2018 he holds the position of Administrative Vicar – diocesan.

Holy Synod elects Archim. Nichifor Horia as Assistant Bishop to Iași Archdiocese

The Holy Synod on Thursday, February 25, 2021, elected, by secret ballot, the Very Rev. Archimandrite Nichifor Horia as new Assistant Bishop of the Archdiocese of Iași.

Father Nichifor Horia is 53 years old and was born in Brăila. He is the abbot of the Three Holy Hierarchs Monastery in Iași and the Administrative Exarch of the monasteries in the Archdiocese of Iași.

He graduated from the Faculty of Theology in Iași, in 1997, with a bachelor's thesis dedicated to the relationship between spiritual fatherhood and sonship in the collection of Sayings of the Desert Fathers.

In 1993 he entered the monastic community of Sihla Skete, Neamț County. In 1996, Patriarch Daniel, then Metropolitan of Moldavia, ordained him to the priesthood, and in 2009 Metropolitan Teofan elevated him to the rank of archimandrite.

He has published two books at Doxologia Publishing House: Duhovnicia Patericului (Spirituality of the Paterikon) and The Practice of Exorcism in the Orthodox Church. Liturgical, canonical and pastoral aspects (2020).

He is the author of numerous articles on spiritual or theological topics in magazines, in Lumina Newspaper and on Doxologia.ro portal.

Vizita misionară în Mexic - Prima Liturghie în limba română în Cancun

Miercuri 24 martie 2021 s-a încheiat vizita misionară de mai bine de o săptămână a părintelui Daniel Ene, secretar eparhial și protopop de New York, Noua Anglie și estul SUA în Mexic. Vizita s-a desfășurat cu binecuvântarea ÎPS Părinte Nicolae, Mitropolit al Mitropoliei Ortodoxe Române a celor două Americi și la invitația Excelenței Sale, Domnului Marius-Gabriel Lazurca, Ambasador extraordinar și plenipotențiar al României în Statele Unite Mexicane.

Joi 18 martie, părintele Daniel s-a întâlnit cu Excelența sa, Domnul Ambasador Lazurca și cu membrii corpului diplomatic al Ambasadei României în Mexic. Discuțiile au fost despre realitățile comunității românești din Mexic și despre greutățile întâmpinate în această perioadă de pandemie. Cu acest prilej părintele Daniel a dăruit, din partea IPS Mitropolit Nicolae, ca simbol al aprecierii și purtării de grijă a Înaltpreasfinției Sale față de românii care trăiesc în Mexic, dar și pentru ostenitorii Ambasadei, *Icoana comemorativă* a Mitropoliei Ortodoxe Române a celor două Americi pentru anul 2021, *Anul omagial al pastorației românilor din afara României* în Patriarhia Română. Icoana o reprezintă pe "Maica Domnului de la Guadalupe – Patroana copiilor nenăscuți" care este o Icoană misionară a Sfintei Fecioare, cunoscută și ca "Icoana Maicii Domnului de la Guadalupe", venerată și ca protectoare a Americilor. Icoana dăruită păstrează în centru acest chip al Maicii Domnului dimpreună cu chipul Sfinților Împărați Constantin și Elena, ocrotitorii Mitropoliei, alături de Sf. Gheorghe Pelerinul și Sf. Rafael de Brooklyn, ocrotitorii Protopopiatului de New York, Noua Anglie și Estul SUA. Acest dar se dorește a fi prilej de binecuvântare și ocrotire nu numai pentru ziduri, dar mai ales pentru toți cei care se ostenesc acum și de acum înainte în sediul Ambasadei spre grijirea poporului român care viețuiește pe aceste meleaguri.

Vineri și sâmbătă, 19-20 martie, părintele Daniel l-a însoțit pe domnul Lazurca la Cancun în prima vizită de lucru a noului ambasador de la începerea mandatului, la începutul lunii martie. Grăbnicia și locul acestei vizite, orașul Cancun, arată importanța și purtarea de grijă autentică a noului ambasador pentru românii din Mexic și pentru rezolvarea problemelor curente cu care se confruntă. Vineri seara a avut loc o întâlnire oficială a domnului ambasador cu comunitatea românească la care a participat și părintele Daniel. Întâlnirea a fost un prilej de a cunoaște o comunitate tânără activă și dornică să se organizeze. După întâlnirea cu comunitatea lărgită a avut loc și o întâlnire cu domnul Eduardo Albor, Consulul Onorific al României în Cancun.

Sâmbătă 20 martie a fost o reală binecuvântare cu prilejul slujirii primei Sfinte Liturghii în limba română în Cancun. Aici locuiesc din statistici peste 300 de români care lucrează în resorturile renumitei

stațiuni, dar se găsesc și alte mii de români care vizitează anual această destinație de vacanță. Sfânta Liturghie a avut loc la biserica catolică Sf. Maria din Cancun (Santuario Maria Desatadora de Nudos). La Sfânta Liturghie a participat domnul Ambasador Marius Lazurca și domnul consul onorific Eduardo Albor alături de mulți credincioși români care locuiesc în Cancun și Playa del Carmen. Aceștia au avut prilejul să se spovedească în această primă săptămână a Postului Mare, să facă pomenire pentru cei adormiți și, de asemenea, să asculte pentru prima dată Sfânta Liturghie în limba română în această parte a lumii. După Sfânta Liturghie au urmat mai multe întâlniri cu părintele Luis Pablo Garza, parohul bisericii catolice Sf. Maria din Cancun, și cu Monsenor Pedro Pablo Elizondo Cardenas, Episcopul Catolic de Cancun, care a primit deasemenea din partea IPS Mitropolit Nicolae *Icoana Comemorativă a Anului 2021*. În cadrul acestor întâlniri s-a discutat ideea înființării unei parohii ortodoxe românești în această zonă unde nu există nici o biserică ortodoxă. Cea mai apropiată se găsește la 300 de km distanță în orașul Merida, fiind în jurisdicția Bisericii Antiohiene.

În ziua de duminică 21 martie 2021, părintele Daniel a săvârșit din nou Sfânta Liturghie în mijlocul comunității ortodoxe, dar și românești din Mexico City, de data aceasta la Catedrala Greacă Sf. Sofia cu binecuvântarea și participarea IPS Arhiepiscop și Mitropolit Athenagoras al Mitropoliei ortodoxe grecești de Mexic, America Centrală, Columbia, Venezuela și Insulele Caraibe, precum și a PS Isihios de Makrianis (Patriarhia Ecumenică). La finalul Sfintei Liturghii, părintele Daniel a dăruit IPS Arhiepiscop Athenagoras din partea IPS Mitropolit Nicolae, *Icoana comemorativă a Anului 2021* precum și albumul *Pagini de istorie a Ortodoxiei Românești în America*. Grădina Catedralei Grecești a fost apoi locul întâlnirii comunității românești cu părintele Daniel și cu domnul ambasador Marius Lazurca. Excelența Sa împreună cu părintele Daniel au luat apoi prânzul cu cei doi ierarhi prezenți și clerul Catedralei în Reședința Arhiepiscopală. Tot în aceeași zi a avut loc și botezul tinerei Mirela Mihaela.

Luni 22 martie la orele prânzului, părintele Daniel și domnul ambasador Marius Lazurca au avut o întâlnire cu IPS Mitropolit Ignatius (Samaán) al Bisericii Ortodoxe Antiohiene a Mexicului, Americii Centrale și Venezuelei care a primit de asemenea din partea IPS Mitropolit Nicolae, *Icoana comemorativă a Anului 2021* și albumul *Pagini de istorie a Ortodoxiei Românești în America.*

Deși pandemia de coronavirus nu a trecut, părintele Daniel a dorit să aducă un mesaj de solidaritate comunității românești din Mexic, știind că la fel de importantă precum sănătatea trupească este și sănătatea sufletească și mai ales psihică (din greacă ψυχή psūchê înseamnă suflet). Mulți credincioși au dorit să se spovedească sau să-și sfințească casele în aceste zile de post, arătând dorința

de grijă duhovnicească autentică și crescândă a românilor din Mexic. În cuvintele sale, părintele Daniel Ene a amintit românilor din Mexic că nu sunt singuri, IPS Mitropolit Nicolae îi poartă în rugăciuni și că nu trebuie să uităm de rădăcinile noastre românești oriunde ne-ar purta viața, credința noastră ortodoxă, cultura și tradițiile românești constituind baza formării noastre ca oameni ce pot juca un rol esențial în orice societate și colectiv.

Periplul duhovnicesc prilejuit de *Anul pastorației românilor din afara României* al părintelui Daniel Ene va continua cu o vizită misionară în Columbia în perioada 23-31 martie și Venezuela, 8-14 aprilie, acolo unde există o parohie românească cu o biserică de lemn construită în stil maramureșean.

Pr. Daniel Adrian Ene

COLOCVIUL SF. IOAN CASIAN

-Îndrumător duhovnicesc, chip al smereniei monahale și model al dialogului creștin dintre culturi -

În după-amiaza duminicii din 28 februarie, ziua de pomenire a Sfinților Ioan Casian și Gherman, Episcopia Ortodoxă a Canadei a organizat, pe platforma Zoom, un colocviu intitulat ***Sf. Ioan Casian, îndumător duhovnicesc, chip al smereniei monahale și model al dialogului creștin dintre culturi.***

Tematica, împărțită în trei mari capitole, a fost prezentată de:

ÎPS Părinte TEODOSIE – Arhiepiscopul Tomisului: *Ioan Casian – elemente ale unui contur duhovnicesc: monahism, misiune și prietenie;* P. C. Protosinghel IUSTIN PETRE, starețul mănăstirii *Sf. Ioan Casian* din Dobrogea: *Discernământ și trezvie în scrierile Sf. Ioan Casian;* Pr. GEORGE BAZGAN, vicar-administrativ: *Ioan Casian - monahul străromân trăitor și învățător al Bisericii Universale.*

Aflat în vizită în Texas, Părintele Arhidiacon Mihail Bucă -protopsaltul Catedralei Patriarhale și fondatorul grupului psaltic TRONOS al Patriarhiei Române, - a cântat troparul Sf. Cuv. Ioan Casian, punând un bun început unei seri cu sporit folos duhovnicesc.

Preasfințitul Părinte Ioan Casian a adresat un cuvânt de mulțumire invitaților speciali din România, care au acceptat să participe în direct (la o oră locală foarte târzie), exprimându-și totodată bucuria de a-i avea ca oaspeți ai comunității românilor din Canada, chiar dacă în mod virtual. Apoi, Preasfinția sa a făcut o privire generală asupra vieții Sf. Ioan Casian, arătând itinerarul vieții ocrotitorului personal și al Episcopiei noastre, care a plecat din străvechiul Tomis, *"cetate primă a creștinismului românesc,"* la Betleem, apoi în pustiul Egiptului, la Constantinopol și la Roma, sfârșindu-și călătoria misionară, apostolească și pământească la Marsillia, unde a ctitorit două mănăstiri după rânduiala celor din Răsăritul creștin. *"Sf. Ioan Casian a fost un teolog monastic al desăvârșirii și totodată un bun cunoscător al conceptelor teologice și al înțelegerii autentice a felului în care noi putem urca spre desăvârșire. El este autorul cel mai citat în Occident în mediul monastic"* a spus Preasfinția sa. Preasfințitul Părinte a continuat cu un scurt comentariu la Troparul Sf. Ioan Casian și apoi a dat cuvântul Părintelui Nicolae Codrea de la Windsor, moderatorul evenimentului, care a făcut o scurtă prezentare biografică a fiecărui invitat înainte de a-i da cuvântul.

Înaltpreasfințitul Arhiepiscop Teodosie a vorbit în mod elocvent și cu mult patos despre Sf. Ioan Casian, pe urmele căruia merge adesea în misiunea Sa de Arhipăstor. *"Dacă aparține cu originea aici, în Scitia Minor de odinioară, cu gândirea, cu scrierile sale, cu ctitoriile sale de mănăstiri, Sf. Ioan Casian aparține întregii creștinătăți"* a spus Înaltul invitat.

Vorbind despre prietenia legată între Sf. Ioan Gură de Aur și cei doi prieteni, Sf. Ioan Casian și Gherman, Înaltpreasfinția Sa a afirmat: *"Sf. Ioan Gură de Aur a văzut în acești doi părinți străromâni mari oameni ai credinței și ai spiritualității. De aceea le-a schimbat gândul, încurajându-i să primească și hirotonia."*

Referindu-se la scrierile Sf. Ioan Casian, vorbitorul a continuat: *"Scrierile lui sunt de o profunzime atât de evidentă și au cu adevărat ceea ce se potrivește în toate perioadele istoriei Bisericii noastre. Regulile monahale promovate de Sf. Ioan Casian sunt valabile și astăzi. Sf. Ioan Casian este, poate, exponentul cel mai fidel al spiritualității creștine, pe care el a subliniat-o în scrierile sale ca fiind una singură, atât în Răsărit, cât și în Apus."*

Înaltpreasfințitul Teodosie și-a încheiat prezentarea, urmărită cu sporită atenție de toți participanții, cu felicitările adresate Preasfințitului Părinte Episcop Ioan Casian de ziua numelui și cu un patriotic mesaj pentru toți românii din Canada: *"Vă port în suflet și în rugăciune pe toți românii care*

trăiți în pământul Canadei, dar cu mintea, cu inima, cu credința și cu dragostea, sunteți români mai departe și aparțineți României. Trebuie să aparținem Țării noastre și poporului nostru, pentru că la venirea a II-a a Domnului, fiecare neam va veni cu ofranda fiilor săi.

Să rămânem fii ai neamului nostru în credință, în iubire, în comuniunea sfinților, în bucuria neîntreruptă cu Hristos!"

Apoi, a luat cuvântul Preacuviosul Protosinghel Iustin Petre, starețul mănăstirii *Sf. Ioan Casian* din Dobrogea, care a vorbit despre *Discernământ și Trezvie în scrierile Sf. Ioan Casian*.

Ca trăitor și slujitor pe meleagurile de origine ale monahului și teologului străromân de altădată, Părintele Iustin a vorbit cu vădită emoție și cuvenită evlavie. Citându-l pe Sf. Ioan Casian, Preacuvioșia sa a spus: *"Discernământul este scara tuturor virtuților, paza și măsura lor. Prin discernământ putem să ne îndreptăm gândurile bune către cele sfinte." Făcând analogia cu moara de apă,* a spus vorbitorul. Sf. Ioan Casian arată cât de important este discernământul: *"Câtă vreme apa curge, roata continuă să se învârtească, dar depinde de voința morarului ca ea să macine grâu, orz sau neghină. La fel și mintea, prin discernământ, va ști ce trebuie să alunge și ce trebuie să rețină."* Părintele Stareț a vorbit, apoi, despre virtutea trezviei, explicând că aceasta este "starea de limpezime, de agerime a minții, de prezență continuă pe care o dobândim prin curățirea inimii de gândurile rele și pătimașe. *În gândirea Sf. Ioan Casian, Discernământul și Trezvia sunt virtuți complementare,"* a spus vorbitorul.

Prezentarea Părintelui George Bazgan a avut ca obiect scrierile Sf. Ioan Casian: *Despre așezămintele cenobiților (mănăstirești) și despre remediile celor opt păcate principale; Colațiuni sau convorbiri cu Părinții; Despre Întruparea Domnului, contra lui Nestorie.*

Vorbitorul a făcut o analiză succintă a acestor cărți, subliniind cu citate învățătura acestui mare monah și viețuitor despre lupta duhovnicească în care trebuie să se angajeze cei care doresc să ajungă cât mai sus posibil în ascendența morală și spirituală: *"Niciodată nu ne vom putea ridica pe culmea înaltă a adevăratei nevinovății, dacă ceea ce este cel mai nobil în noi (inima) ajunge să pângărească curăția trupului nostru"* (*Despre așezămintele cenobiților).*

Ca viețuitor, vreme de zece ani împreună cu Părinții din pustiul Egiptului, Sf. Ioan Casian ne introduce în felul de viețuire curată și sfântă a pustnicilor care, "își duceau viața în contemplarea lui Dumnezeu, Căruia îi dedicau toate gândurile" (*Convorbiri duhovnicești*), a spus părintele conferențiar.

Părintele George a prezentat celor prezenți și chipul de teolog apologet al dreptei doctrine al Sf. Ioan Casian, precum reiese din cartea *Despre Întruparea Domnului, contra lui Nestorie*, dar și acela de ctitor de mănăstiri în sudul Franței de astăzi, la Marsillia, mănăstiri cu rânduielile monastice aduse din Răsăritul creștin, ceea ce i-a adus admirația și cinstirea din partea întregii Biserici creștine.

În încheiere, Preasfințitul Părinte Ioan Casian a mulțumit tuturor conferențiarilor, precum și numeroșilor participanți la acest eveniment de cinstire a Sf. Ioan Casian.

Pr. George Bazgan

„Arătarea” lui Dumnezeu și a omului

În acest articol vom vorbi despre Praznicul Botezului Domnului și despre unele aspecte legate de viața duhovnicească, aspecte pe care le vom extrage din analiza pe care o vom face pornind de la una dintre denumirile prin care este cunoscut acest Praznic Împărătesc. Denumirea sub care este cunoscut cel mai adesea acest Praznic este acela de „Boboteaza”, fiind însă cunoscut și având denumirile de „Teofania” și „Epifania”. Ultimele două denumiri sunt traduse de obicei prin aceeași sintagmă, anume „Arătarea Domnului”, cu toate că doar prima dintre ele ar putea fi susținută în mod riguros din punct de vedere lingvistic.

„Arătarea Domnului” este o denumire pe care Biserica a dat-o acestui Praznic Împărătesc, al Botezului Domnului și, deși „Teofania” ar trebui să se traducă în acest fel (fiind alcătuit din combinația dintre *Θεός* = Dumnezeu și *φανερόω* = a se face cunoscut, a se face văzut), termenul preferat este „epifania” (ἐπιφάνεια). Cu toate acestea, în referatul biblic care prezintă acest eveniment al Botezului Domnului (desigur, ne referim aici la pasajul care se citește în cadrul Sfintei Liturghii) nu apare acest termen:

„În acest timp a venit Iisus din Galileea, la Iordan, către Ioan, ca să se boteze de către el. Ioan însă Îl oprea, zicând: Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine? Și răspunzând, Iisus a zis către el: Lasă acum, că așa se cuvine nouă să împlinim toată dreptatea. Atunci L-a lăsat. Iar botezându-se Iisus, când ieșea din apă, îndată cerurile s-au deschis și Duhul lui Dumnezeu s-a văzut pogorându-se ca un porumbel și venind peste El. Și iată glas din ceruri zicând: «Acesta este Fiul Meu cel iubit întru Care am binevoit»” (Matei 3, 13-17).

Aceasta înseamnă că aici avem de-a face cu o erminie a pericopei evanghelice, nefiind în niciun caz vorba de o exegeză a textului. Prin urmare, denumirea dată Praznicului Botezului – Arătarea Domnului – este rezultatul unei interpretări din partea Bisericii. Cu alte cuvinte, această denumire ilustrează modul în care Biserica înțelege să transpună în viață teologia sau modul în care teologia devine viață duhovnicească.

Ne vom ocupa în cele ce urmează de acest termen – epifania (dacă ar fi să *disecăm* și mai mult termenul, am putea să spunem că s-ar traduce prin „însăși arătarea”, adică o arătare superioară, neobișnuită) – urmărind să *arătăm* modul în care putem să-l fructificăm din punct de vedere duhovnicesc.

„În lumea elenistică, *epifania* (care se traduce prin apariția sau manifestarea unei puteri invizibile) a fost folosit ca un termen religios care desemna intervenția prin care o putere divină îi ajuta pe oameni”[1]. Fiind vorba despre o intervenție divină, sau mai bine zis de modul în care Dumnezeu se făcea vizibil oamenilor, termenul a fost folosit în contexte în care această apariție este pusă în legătură cu strălucirea Soarelui sau cu lumina însăși, ceea ce a făcut ca acest termen să fie tradus de multe ori prin *strălucire* sau chiar *har*. Astfel, aflăm acest termen folosit în Vechiul Testament (evident este vorba despre Septuaginta), vorbind despre arătarea Domnului, în Facere 35, 7: *„A zidit acolo un jertfelnic și a numit locul acela El-Bet-El, pentru că acolo i Se arătase (ἐπιφαίνω) Dumnezeu”*, pentru ca mai apoi să-l găsim în acele contexte de care am amintit:

„Să caute Domnul asupra ta cu față veselă și să te miluiască!” (Numerii 6, 25);

„Și a zis el: «Venit-a Domnul din Sinai și ni S-a descoperit întru slava Sa în Seir; strălucit-a din Munții Paranului și a ieșit cu mulțime mare de sfinți, având la dreapta focul legii»” (Deuteronom 33, 2);

„Arată fața Ta peste robul Tău, mântuiește-mă cu mila Ta!” (Psalm 30, 16);

„Dumnezeule, întoarce-ne pe noi și arată fața Ta, și ne vom mântui!” (Psalm 79, 4).

Pornind, cum am zis, de la aceste contexte, putem înțelege de ce în Noul Testament găsim același termen tradus prin *lumină* (a lumina): *„Ca să lumineze (ἐπιφαίνω) pe cei care șed în întuneric și în umbra morții”* (Luca 1, 79). Desigur, aici este vorba despre Dumnezeu, Care este numit *„Răsăritul cel de Sus”* (Luca 1, 78).

Substantivul *epifania* apare doar la Sfântul Apostol Pavel (*2* Tes. 2, 8; *1* Tim. 6, 14; *2* Tim. 1, 10; 4, 1; 4, 8; Tit 2, 13), având în special o conotație eshatologică, fiind legate adică de Cea de-a doua Venire a lui Hristos. Fiecare dintre aceste ocurențe ar merita o analiză mai amănunțită, însă noi ne vom opri doar asupra a câtorva dintre ele, fără a intra în prea multe detalii. Un exemplu de astfel de traducere – care ar trebui să se numească mai degrabă interpretare – este cel de la *2* Tes. 2, 8: *„Și atunci se va arăta cel fără de lege, pe care Domnul Iisus îl va ucide cu suflarea gurii Sale și-l va nimici cu strălucirea venirii Sale”*. Pentru a fi mai vizibil, dăm în continuare originalul din limba greacă: *„καὶ τότε ἀποκαλυφθήσεται ὁ ἄνομος, ὃν ὁ κύριος ἀναλώσει τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ, καὶ καταργήσει τῇ* ***ἐπιφανείᾳ*** *τῆς*

παρουσίας αὐτοῦ". După cum se poate ușor observa, termenul *epifania* este „tradus" prin *strălucire*! Am dat acest exemplu pentru a scoate în evidență faptul că pentru noi, adică pentru viața noastră duhovnicească, interpretarea este aceea care aduce un plus de lumină traducerii exacte. Același principiu îl vedem funcționând și în cazul celorlalte ocurențe pauline ale substantivului *epifania*, care au o încărcătură eminamente duhovnicească, vizând adică viața duhovnicească:

„Să păzești porunca fără pată, fără vină, până la arătarea Domnului nostru Iisus Hristos" (1 Tes. 6, 14);

„Eu te îndemn deci stăruitor în fața lui Dumnezeu și a lui Hristos Iisus, Care va să judece viii și morții, la arătarea Lui și în împărăția Lui" (*2* Tim. 4, 1);

„De acum mi s-a gătit cununa dreptății, pe care Domnul îmi va da-o în ziua aceea, El, Dreptul Judecător, și nu numai mie, ci și tuturor celor ce au iubit arătarea Lui" (*2* Tim. 4, 8);

„Și să așteptăm fericita nădejde și arătarea slavei marelui Dumnezeu și Mântuitorului nostru Hristos Iisus" (Tit 2, 13).

Revenind la teza lucrării de față, la însemnătatea Praznicului Botezului Domnului și ținând cont de cele spuse mai sus, putem pleca de la premisa că valorificarea conținutului duhovnicesc al acestui Praznic, așa după cum ne este el revelat de denumirea de „Arătarea Domnului", este o chestiune de interpretare sau ermineutică biblică.

Vom începe exercițiul nostru ermineutic (pe care-l articulăm desigur, la demersul exegetic schițat până acum) prin a identifica acel pasaj scripturistic din care reiese cu mai multă limpezime titlul sau denumirea de care ne ocupăm, în Evanghelia după Ioan:

„A doua zi a văzut Ioan pe Iisus venind către el și a zis: Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii. Acesta este despre Care eu am zis: După mine vine un bărbat, Care a fost înainte de mine, fiindcă mai înainte de mine era și eu nu-L știam; dar ca să fie ***arătat*** *lui Israel, de aceea am venit eu, botezând cu apă. Și a mărturisit Ioan zicând: Am văzut Duhul coborându-Se, din cer, ca un porumbel și a rămas peste El și eu nu-L cunoșteam pe El, dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, Acela mi-a zis: Peste Care vei vedea Duhul coborându-Se și rămânând peste El, Acela este Cel ce botează cu Duh Sfânt. Și eu am văzut și am mărturisit că Acesta este Fiul lui Dumnezeu"* (Ioan 1, 29-34).

În acest pasaj găsim nu atât termenul de care ne ocupăm – arătare – cât conținutul teologic la care face trimitere, adică la faptul că la Iordan S-a arătat Dumnezeu în Trei Persoane. De fapt, aici nu se află substantivul „ἐπιφάνεια" (arătare), ci verbul „φανερόω" (a face cunoscut), care este totuși înrudit cu primul, prin faptul că intră în alcătuirea sa.

Ceea ce ne interesează însă pe noi – pentru că am

zis că acesta este un exercițiu ermineutic – este dinamica „arătării" lui Dumnezeu, a modului în care Acesta a ales să Se facă văzut de către noi.

În primul rând trebuie să observăm faptul că deși în centru este așezat Hristos – Fiul lui Dumnezeu, El fiind și scopul, finalitatea acestui eveniment, totuși Cel care a inițiat toată această dinamică, sau altfel spus izvorul acestei „arătări" este Persoana Tatălui. Așa se explică și răspunsul pe care i l-a dat Iisus lui Ioan Botezătorul când acesta refuza să-l boteze: *„Și răspunzând, Iisus a zis către el: Lasă acum, că așa se cuvine nouă să împlinim toată dreptatea"* (Matei 3, 15). Aici Mântuitorul Hristos se referă la faptul că și El, ca și Ioan Botezătorul, fiind trimiși de către Tatăl, sunt în aceeași lucrare a ascultării, în care este cuprinsă *toată dreptatea*. Prin urmare Îl cunoaștem mai întâi pe Tatăl prin aceea că este Izvorul tuturor și, în

consecință, autoritatea ultimă, motiv pentru care mișcarea noastră trebuie să fie aceea de întoarcere către El (adică acea mișcare cu care este *dator* originatul către originea sa), lucru care se realizează prin ascultare. De aceea tot Tatăl este Acela care se face și „auzit": „*Acesta este Fiul Meu cel iubit întru Care am binevoit*" (Matei 3, 17). Un fiu adevărat se cunoaște prin aceea că împlinește voia Tatălui, ascultând de cuvântul Său (fără a mai avea nevoie de alte argumente sau imbolduri): „*Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce ascultă cuvântul Meu și crede în Cel ce M-a trimis are viață veșnică și la judecată nu va veni, ci s-a mutat de la moarte la viață*" (Ioan 5, 24). Autoritatea Tatălui se face cunoscută doar prin cuvânt, motiv pentru care au și spus Părinții că Dumnezeu-Tatăl este prin definiție nevăzut, deoarece El se face cunoscut în ascultarea Fiului și de aceea, cel care L-a văzut pe Fiul, a cunoscut că Tatăl este întru El (*cf.* Ioan 14, 9). Așadar, putem spune că Dumnezeu S-a făcut cunoscut ca Tată prin glasul Său, făcând apel la ascultarea noastră și, prin faptul că este nevăzut, apelând la mintea noastră.

Cea de-a doua Persoană a Sfintei Treimi – Duhul Sfânt – ni S-a arătat în „chip de porumbel" (aici trebuie să avem grijă să nu înțelegem că Duhul S-ar fi întrupat într-un porumbel, ci că S-a arătat „asemenea" unui porumbel, lucru întărit de adverbul *ὡσεί* = asemenea, arătând la fel ca). Aici înțelegem faptul că Dumnezeu S-a „arătat" astfel, făcând apel la inima noastră – sediul sufletului nostru – care trebuie să se înalțe prin contemplație la cele ce se află dincolo de ceea ce văd ochii noștri.

În sfârșit, cea de-a treia Persoană a Sfintei Treimi, Fiul lui Dumnezeu, ni S-a „arătat" în trup, ca unul pe Care ar trebui să-L recunoaștem ca fiind întru toate asemenea nouă (*cf.* Filipeni 2, 7). Fiul ni S-a arătat astfel, ca Cel Care este icoana în chipul căreia am fost creați, adresându-Se întregii noastre ființe (trup și suflet), deoarece ținta este familiaritatea pe care trebuie să ne-o câștigăm, împreună cu calitatea de fii pe care trebuie să ne-o redobândim. Aici trebuie să mai precizăm un lucru deosebit de important și anume că Fiul nu S-a „arătat" pe Sine, ci a fost făcut cunoscut de către celelalte două Persoane ale Sfintei Treimi. Aici este de fapt și miezul întregului demers ermineutic și centrul Praznicului: „... *ca să fie arătat lui Israel*" (Ioan 1, 31).

Ce înțelegem de aici? În primul rând faptul că în ceea ce privește cunoașterea lui Dumnezeu, inițiativa este doar a Lui, este o mișcare unidirecțională: El alege când să Se arate! În al doilea rând înțelegem faptul că Dumnezeu alege să Se arate doar celor care aleg să se ridice deasupra condiției trupești, a oamenilor care se luptă să se transforme din oameni trupești în oameni duhovnicești. Acesta este înțelesul pe care îl dau Părinții numelui „Israel" (a se vedea lupta lui Iacov cu îngerul, când lui Iacov i s-a schimbat numele în Israel, simbolizând trecerea de la trupesc la duhovnicesc – Facere 32, 24-28).

Aici, în ultimul aspect arătat, se înscrie și erminia la care ne îndeamnă Sf. Ap. Pavel să o facem acestui termen: *epifania* sau „arătarea Domnului". El ne îndeamnă la o sporire a nevoinței noastre în vederea așteptării venirii lui Hristos: „*Să păzești porunca fără pată, fără vină, până la arătarea Domnului nostru Iisus Hristos*" (1 Tes. 6, 14) și „S*ă așteptăm fericita nădejde și arătarea slavei marelui Dumnezeu și Mântuitorului nostru Hristos Iisus*" (Tit 2, 13).

Ne vedem nevoiți, din rațiuni practice/ascetice să insistăm asupra unui lucru. Nu trebuie să înțelegem faptul că nevoința noastră duhovnicească, în special cea a rugăciunii minții, nu trebuie să fie „vederea lui Dumnezeu". Nu acesta este scopul nostru, să Îl vedem pe Dumnezeu, nu urmărim ca Dumnezeu să ni „Se arate", motiv pentru care nici nu putem considera „arătarea lui Dumnezeu" un criteriu al rugăciunii curate. Dimpotrivă, la rugăciune *noi* suntem cei care „ne arătăm" lui Dumnezeu! Noi suntem aceia care ne așezăm înaintea lui Dumnezeu pentru a fi văzuți de El.

A „te arăta" cuiva este semn al iubirii și de aceea este o alegere strict personală. Dumnezeu „Se arată" oamenilor din iubire pentru ei, de aceea și „arătarea" noastră lui Dumnezeu la rugăciune trebuie să fie un semn al iubirii noastre și al deplinei încredințări în purtarea Sa de grijă. Ne arătăm așa cum suntem, în deplina și ne-fățarnica noastră autenticitate și, făcând așa, ne arătăm iubirea noastră față de El. Acesta este de fapt și modul în care ne spune Sfântul Pavel că putem ajunge la cunoașterea lui Dumnezeu: „*Iar dacă i se pare cuiva că cunoaște ceva, încă n-a cunoscut cum trebuie să cunoască. Dar dacă iubește cineva pe Dumnezeu, acela este cunoscut de El*" (1 Cor. 8, 2-3). Și tot El ni se face model și chezaș al desăvârșirii pe această cale a iubirii „arătării lui Dumnezeu":

> „*De acum mi s-a gătit cununa dreptății, pe care Domnul îmi va da-o în ziua aceea, El, Dreptul Judecător, și nu numai mie, ci și tuturor celor ce au iubit arătarea Lui*" (2 Tim. 4, 8).

Protosinghel Hrisostom – Mănăstirea Putna

Note

[1] Kathleen A. Robertson FARMER, „Epiphany" în: *The New Interpreter's Dictionary of the Bible*, Katharine Doob Sakenfeld (ed.), Nashville, Abingdon Press, 2006–2009, p. 287.

Metropolitan Bartolomeu Anania. A reflection at 100 years of his birth

The eighteen day of March of this year marks the one hundredth anniversary of the birth of His Eminence Metropolitan Bartolomeu Valeriu Anania. He fell asleep in the Lord in January of 2011. He was an extraordinary figure in the history of Romania. And, he was also an extraordinary figure in the life of the Romanian Orthodox community here in North America. There are few times in one's life where one encounters a remarkable person. When you do, you remember it, and are oftentimes changed by it.

There are many reflections being made on this occasion in Romania on the life and work of Anania, as he was commonly referred to. But for us, we should concentrate on his impact here. He arrived at a critical moment in the life of our Episcopate and helped to stabilize and resurrect it. Even more, he reshaped, certainly with the assistance of many, the voice of the Romanian Orthodox presence in America. He was unique.

In order to understand his impact, perhaps a brief recounting of his talents would help. He was first and foremost a person of faith, of the Church, a theologian. He was a poet and playwright of some renown. He was an activist, with a political point-of-view. He was seen as a threat by the new Communist government and sentenced to prison and torture. He was also a person of the modern world. He traveled. He engaged with persons of every sort of philosophy. He engaged and grappled with ideas that challenged his own. He was, in so many ways, unconventional, a person suited for leadership in the twentieth and twenty-first centuries. He observed and saw connections that others were blind to or ignored. He knew what was needed and was not afraid to act.

This was another aspect of his character. He was courageous. Or, perhaps better phrased, he always felt the need to witness to the truth, as he understood it. He wasn't close minded, but rather was open to be convinced of his oft-times strongly held opinions. However, he was formidable. He knew his material and was fully capable of defending it. It was this aspect of his character that often placed him in difficult and dangerous situations, even in the worst of prisons. Please, don't forget the prisons and the sufferings, because these shaped and forged his character, his intellect, and his influence. His words and actions, his authority (if you will) was grounded in his experience, especially in prison.

When Anania arrived in America, at the very humble Episcopate residence in Detroit, Bishop Andrei (Moldovan) has been dead for some time. Bishop Teoctist, later to be Patriarch, had been stranded in Canada, and refused entry into the United States through the political influence of persons in the Romanian Orthodox Episcopate (of the Vatra). The question was how to reestablish the Episcopate, enthrone a canonical bishop, and strengthen the existing parishes. Patriarch Justinian decided to send a deacon who impressed him with his intellect and devotion. He came, and assisted by the local clergy and lay leadership, sought, as best he could, to put things in order.

Many thought that he had been either sent as, or intended to be, the next bishop. Given his personality it was easy to understand how people who think this. But, from the outset he said that this was not how he saw his mission here. As he understood it, Patriarch Justinian wanted him to assess the situation and help organize the parishes of the then Episcopate to select the next bishop. Along with the senior leadership of the Episcopate he began a tour of the parishes to prepare for a Congress, that ultimately settled on Archimandrite Victorin Ursache to be that next bishop. Over the eleven years of his time here he, along with His Eminence Archbishop Victorin and a remarkable cadre of clergy and lay, helped shape a dynamic future for us. Here are some of the accomplishments.

The first and most important accomplishment was the election, ordination, and installation of Victorin Ursache as bishop.

But arguably the most pivotable action in this period was the issuance by the Holy Synod of a Decision on Autonomy in December 1974. This Decision, that built upon and expanded a 1950 Decision, not only clarified and expanded the understanding of the relationship between the Church of Romania and the now Archdiocese, but provided a powerful model for other Orthodox jurisdictions in North America to emulate with their respective Mother Churches.

From the outset, Metropolitan Bartolomeu saw communication as key. He assumed the leadership of the Publications Department rebuilding it from the bottom up. Periodicals and books were of the highest quality. Liturgical and theological texts were in regular production. Bi-lingual was an expected norm. He understood that these publications represented the face of the Archdiocese no only to our own faithful, but to the wider world.

He became a leading voice in the vibrant discussions of the 1960s and 1970s in the ecumenical area, but especially among the Orthodox here. SCOBA (The Standing Conference of Canonical Orthodox Bishop in America) began to discuss the future of Orthodoxy here and how the Church would

be organized. Full commissions on almost every subject were created, and his was an important and powerful voice.

And then there were his literary accomplishments. As was already mentioned he was a writer of some renown: a poet, a playwright, an essayist. In his more secular writing, he would use his birth name: Valeriu. He would be often asked if in doing so he was giving voice to a tension between his earthly self and his spiritual self. He rejected this, while also acknowledging and embracing the many different dimensions of his personality, something each person also experiences. But regardless of the particular subject matter, secular or theological, his command of language, his ability to capture thought in turns of phrase, was remarkable. One brilliant example of this was his project to complete a new translation of the entire Bible into modern Romania, using current Biblical scholarship, along with his poetic ear. It was and is a singular accomplishment.

Alongside all of this he was a very down-to-earth person. He characterized himself as a practical man. He enjoyed exploring new places and people. He did what some would characterize as the quintessential American activity: he bought a Winnebago and traveled. He saw himself as a problem-solver. And, truth be told, he was sometimes a problem-creator as well. But, however it was presented, his dynamism and energy were infectious.

One thing that impressed me most about him was what he took away from his time in America. He understood and appreciated some of the dearest aspects of the American experiment and tried to bring them to bear in his reencounter with Romania when he returned and was then detained, but especially when God placed in powerful positions of leadership. To be sure, most, not all of these were new ideas to either himself or Romania, but he saw how some of these could be used to guide the nation as it moved to repair the damage of the communist period. Some were major ideas, and others, small and practical, but with a powerful potential.

First, let me recount a small example. As the Church began to gain its footing after the change in regime, it began a large church-building program in order to build churches where they had not been allowed before, especially in the new neighborhoods. Metropolitan Bartolomeu was impressed with how churches in North America were built; each had a social hall incorporated in the design. In Romania, churches were, generally speaking, stand-alone facilities; designed just for Church services. Bartolomeu has observed that the social hall in North America provided a space for community-building, and so charged every project under consideration to include this sort of space. It transformed the role of the Church and the interaction among people in their neighborhoods.

The other idea that he took from America was a little larger: the separation of Church and State. The model of church-state relations inherited from the late Roman (Byzantine) period was a kind of harmony between the two. He understood that this would be very difficult to maintain in the twenty-first century. Moreover, the prophetic voice of the Church would be muted. He saw the future. He understood that a multi-ethnic, multi-religious political entity needed to protect each minority, without denying the majority. One only needs to study the crises and difficulties, especially during his first years as Archbishop and then Metropolitan, to appreciate how he navigated the way forward.

Everything I have said about him hangs on this one point: he was a person of integrity, courageously so. One could agree or disagree with him, as I did on more than one issue, yet one could never say that he was being disingenuous, or political, or manipulative. He had thought through the issue and had come to a conclusion based on facts and conviction. This integrity of conscience is what gave his voice the force that it did. One can take issue with this opinion or decision or that, but if one does, they will still need to grapple seriously with the heart of the issue he raised.

Here is perhaps the best example of what I mean. With the fall and execution of the Ceaușescu's, the Romanian nation had descended into a kind of anarchy, perhaps chaos, even if there were other forces at work behind the scenes bringing some stability.

The leadership of the Church was under attack, especially from the students who were a driving political force from University Square. Patriarch Teoctist had retreated to the hospital, not quite resigning. The Metropolitan members of the Permanent Synod were taking turns sitting in the Patriarchal residence and maintaining the necessary functions of the administration. Into all of this, within days, Bartolomeu gathered some of the most prominent spiritual and intellectual figures in the nation, many of whom had served time in the communist prisons, as the "Group of Reflection." In this loosely affiliated group, they offered the Church, the students, and even the nation, level-headed advice and direction. Amazingly, within months, a direction forward was plotted, a kind normalcy was restored, and a hopeful future was thought possible. One could discern Anania's hand in all of this.

The last thing that should be mentioned is time he spent in prison, or rather, prisons. Of course, it changed him. There is no way such an experience cannot but change one. It is hard, if not impossible, for those of us who have grown up in a "free" society to fully appreciate what the alternative is like. We can read about it. We can listen to first-hand accounts. We can try to imagine it. But ultimately, the sort of hopelessness of "no way out" cannot be imagined, only experienced. And each person who does experience it, internalizes it differently. I have met more than my share of persons within the Church who experienced this evil aspect of the communist period. I was so oftentimes struck by those who were able to forgive, even while remembering. Who were able to work with colleagues who had betrayed them, and withhold an ultimate judgment? Here I began to see what a Christian response of martyric witness looks like.

Metropolitan Bartolomeu related two stories to me of how he processed his own experience. I'm sure he must have told the same to others, but I treasure them as a special gift to me.

He said that when he was finally sentenced for the first time for his part in the student resistance in Cluj, and was being shackled to be led to prison, the person who was doing the shackling looked up and whispered to him: "How long?" He replied five years. The man answered: "God is great!" He said to me, even in this dark moment, God sent me a word of encouragement and hope.

A second story was of a reporter who was interviewing him, in that period following the 'revolution,' when he was a national figure of sorts. He wanted him to tell him about his experiences in prison. He replied to the man like this. Why did God, when his Son was suffering on the Cross, cause a deep darkness to fall over the earth? It was so that no one could see his suffering. It was not to be a public spectacle. Then said to him: My suffering is my own.

Sometimes it helps to share. But mostly, this sort of suffering, in particular, is between ourselves and God.

Many people will say many wonderful things about His Eminence Metropolitan Bartolomeu Valeriu Anania. Some may even recount some of his more irascible moments. But mostly, he was a down-to-earth man, with ideas and an energy that could raise you to heaven. He is missed. And, we should remember him fondly.

Fr. Nicholas Apostola

Sf. Calinic de la Cernica şi Unirea Principatelor

Introducere

Biserica Ortodoxă Română nu este un accident în istoria poporului român, adică nu este ceva care a intervenit, care s-a întâmplat deodată sau la o anumită dată ca în cazul popoarelor vecine ci, așa cum atestă istoricii semnificativi ai neamului nostru, Biserica Mântuitorului Iisus Hristos a fost propovăduită de la începuturile ei la strămoșii noștri geto-daci prin predica apostolică a Sf. Apostol Andrei – urmată treptat de crearea structurilor bisericești, culminând în secolele III-IV cu celebra episcopie de la Tomis cunoscută în toată lumea creștină a timpului, între altele, prin participarea episcopului ei la sinodul I ecumenic de la Niceea din anul 325.

De-a lungul secolelor Biserica ortodoxă și poporul român au fost una, Biserica luminând în viața păstoriților ei la nivel moral-spiritual, cultural și chiar politic, fiind creatoare de identitate și de valori naționale, fapt pentru care Eminescu o numește „maica spirituală a neamului românesc care a născut unitatea limbii și unitatea etnică a poporului". Așa se face că în toate momentele de semnificație majoră din istoria românilor Biserica și-a adus importanta ei contribuție.

Acest lucru este evident și din rolul pe care Biserica ortodoxă l-a jucat în anii fierbinți ai Unirii Principatelor Române. Între numeroșii ierarhi, clerici și teologi care au militat activ pentru unire s-a aflat și Sf. Calinic de la Cernica, pe atunci episcop de Râmnic.

Sf. Calinic de la Cernica

Sf. Calinic de la Cernica s-a născut în București la 7 octombrie 1787 fiind botezat cu numele Constantin. În 1807 a intrat în ascultare la

Mănăstirea Cernica, iar în 1908 a fost tuns în călugărie cu numele Calinic. În 1813 este hirotonit preot, în 1815 devine duhovnic al mănăstirii, iar în 1818 stareț. Pentru deosebita lui viață spirituală dar și pentru răsunătoarele sale împliniri pe plan gospodăresc, Sf. Calinic a fost chemat de mai multe ori să fie mitropolit al Țării Românești, chemare pe care însă a refuzat-o constant.

În 1850 totuși a acceptat să fie episcop de Râmnic. În această calitate el a participat la Adunările obștești ale Țării Românești, fiind și deputat în Divanul ad-hoc ce a pregătit calea Unirii Principatelor. A făcut parte și din Adunarea electivă care l-a ales domn pe Alexandru Ioan Cuza la 24 ianuarie 1859. A murit în 1868.

În dorința de a-și vedea neamul întregit și unit, în aprilie 1857, la o lună de la constituirea la București a Comitetului Unionist din Țara Românească, Sf. Calinic adresa un vibrant cuvânt de sprijin pentru toate acțiunile unioniste către protopopii săi și prin ei preoților și tuturor credincioșilor din eparhia sa.

Iată câteva idei din această scrisoare pastorală (Vezi *Biserica Ortodoxă Română și Unirea Principatelor*, Ed. Cuvântul vieții, Mitropolia Munteniei și Dobrogei, București, 2009, p. 151).

Introducerea scrisorii invocă un context esențial în dezvoltarea și devenirea istorică a românilor, devenire profund înrădăcinată în credința în Dumnezeu: „Religia ortodoxă", scrie episcopul, „fu păstrată cu sângele părinților noștri; românii își vărsară sângele pentru credința lui Christos, pentru lățirea adevărului Evangheliei, care a fost și este mântuirea patriei noastre."

Sf. Calinic face aici apel la legătura indestructibilă dintre generații prin invocarea părinților, a jertfei lor pentru apărarea credinței; înțelegem că referința se face cu deosebire la cele cinci secole de luptă a românilor împotriva musulmanilor otomani, dar și la alte perioade istorice care au pus în primejdie stabilitatea românilor în credința lor strămoșească.

Ideea jertfei părinților prin generații pentru unitate și identitate de neam era înrădăcinată în conștiința românilor din secolul XIX (vorbind aici doar de secolul Unirii); de aceea și Mihai Eminescu avea să scrie aceste memorabile cuvinte: „Când d-lor ne zic nouă, că nu suntem români, râde lumea, care știe că ne ținem grapă de părinți, ce neam de neamul lor au fost români." (*Timpul*, III, 4, 5 ianuarie 1878).

Găsim aceeași idee de continuitate în credință dar și despre legătura dintre credință și țară sau neam și la George Coșbuc: „Știm și noi o lege sfântă/ Și de-un veac de ani acum/ Stăm cu ochii tot spre țintă/ Mergem tot pe-același drum/ Pentru sfânta lege-a crucii/ Pentru limba ce-o vorbim/ Ce de-oțel pe săbii lucii / Pus-am noi de când trăim" (*Cântec*).

Biserica, la rândul ei a accentuat această idee a sfințeniei legăturii dintre credință și strămoșii făuritori de neam și țară prin minunata expresie folosită în multiple rugăciuni, expresie de invocare a Părintelui ceresc: „Dumnezeul părinților noștri", sau „ Doamne Dumnezeule al părinților nostri".

Acesta este contextul spiritual și emoțional în care episcopul Calinic se adresează tuturor credincioșilor, tuturor românilor eparhiei sale.

Această introducere a avut menirea de a trezi în sufletele ascultătorilor sentimentul datoriei față de țară, față de părinți, în momente de importanță capitală pentru destinul neamului. Numai un patriot, în adevăratul înțeles al cuvântului, putea recurge la astfel de valori, viu prezente în sufletele românilor, mai ales folosind și autoritatea sa ierarhică, pentru a-i determina să se mobilizeze angajat și conștient în cauza Unirii.

După această introducere, Sf. Calinic explică faptul că unirea politică este viața națiunii, iar aceasta este consfințită chiar de Sf. Evanghelie, referință la momentul când Iisus îi trimite pe Sf. Apostoli să propovăduiască la neamuri învățătura Sa, dar și la alte momente evanghelice unde se vorbește despre neamuri.

Și, pentru a înflăcăra și mai mult pe ascultătorii săi și a le stimula curajul pentru o acțiune sfântă, episcopul invocă imaginea Sf. Cruci ca simbol al biruinței, cruce, deci și credință, care prin veacuri i-a ajutat pe români să-și mențină libertatea, credința și identitatea de neam. El scrie astfel: „Poporul român n-are decât să ceară pe cale legiuită viața politică și națională, făgăduită creștinilor prin glasul Evangheliei; și, spre a cere viața, trebuie a se uni în cuget și voință. Crucea a fost semnul unirii și înfrățirii Românilor, simbolul libertății Românilor și nădejdea lor în toate primejdiile politice, religioase și naționale".

În consecință, ierarhul cere preoților din protopopiatele eparhiei ca în această „serioasă împrejurare" să înalțe rugăciuni către Dumnezeu pentru unire, făcând mai multe feluri de slujbe spre împlinirea marelui ideal, de veacuri, al neamului românesc.

La 24 ianuarie 1859, cu mila lui Dumnezeu, acest ideal a fost realizat.

Concluzie

Sf. Calinic a fost un însuflețit patriot. El și-a închinat viața atât Bisericii cât și neamului său. A fost un exemplu strălucit în ceea ce privește felul în care Biserica Ortodoxă și-a împletit destinele cu poporul român pe care l-a călăuzit și slujit. Chipul său rămâne în istorie ca un model pentru toți adevărații români care trebuie să se implice mereu și activ în apărarea valorilor spiritualității și culturii neamului nostru și a demnității noastre naționale.

Pr. Prof. Univ. Dr. Theodor Damian

UNIREA PRINCIPATELOR ROMÂNE
24 ianuarie 1859

– temelie pentru formarea statului român modern (1862),
- bază pentru recunoașterea Autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române (1885)

După seara culturală din 15 ianuarie, când Episcopia Ortodoxă Română a Canadei a adus un pios omagiu poetului național fără egal Mihai Eminescu, precum și altor clasici ai literaturii române, duminică seara, 24 ianuarie, Sfânta noastră Episcopie a organizat, pe aceeași platformă virtuală, un eveniment în cinstea Unirii Principatelor Române de la 24 ianuarie 1859 sub Domnitorul Alexandru Ioan Cuza.

De la Est la Vest și de la Nord la Sud, parohiile și misiunile Eparhiei noastre au participat în mod activ la reușita acestei seri de comemorare și cinstire a patrioților luptători de la jumătatea veacului al XIX-lea, înfăptuitorii Unirii Principatelor, care a făcut posibile alte realizări istorice din istoria glorioasă a neamului nostru: formarea primului Stat Național Român (1862), recunoașterea Autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române (1885), precum și dobândirea Independenței României de sub Imperiul Otoman (1877-1878).

După rugăciunea de început, urmată de cântarea Imnelor naționale ale României și Canadei, iscusita moderatoare a serii, dna Carmen Ognean, l-a invitat pe Preasfințitul Părinte Ioan Casian, Episcopul Ortodox Român al Canadei, să adreseze participanților un cuvânt de deschidere. Preasfinția Sa a adresat un *Bun Venit* tuturor participanților și și-a exprimat bucuria de a fi din nou împreună, chiar și în acest format virtual. Apoi, Ierarhul a făcut o introducere generală asupra evenimentului comemorat, accentuând celelalte realizări istorice care au rezultat din Unirea Principatelor: Statul Național Român și recunoașterea Autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române (1885).

Apoi, dl Vasile Maier de la Calgary, liderul formației artistice *Sunet Transilvan,* a interpretat la chitară două cântece: *Cuvântul lui Roată la Divan* și *Căciula.*

A urmat prezentarea *Unirea Principatelor în lumina pașoptiștilor români*, făcută de Pr. George Bazgan din Edmonton. Seara a continuat cu recitări de poezii patriotice din diferiți autori clasici, după care, Pr. Nicolae Codrea de la Windsor a vorbit despre *Autocefalia și rolul Bisericii la înfăptuirea Unirii Principatelor.*

După încă o serie de poezii și cântece patriotice, dna Carmen Ognean din Windsor a făcut o succintă prezentare despre personalitatea marcantă a lui Mihail Kogălniceanu.

Preasfințitul Părinte Ioan Casian a oferit un cuvânt de încheiere în care mai întâi a citit texte din arhimandriții Melchisedec Ștefănescu și Neofit Scriban, care arătau atmosfera entuziastă a acelor timpuri și unul din arhimandritul Vasile Vasilachi cu o reflecție asupra importanței celebrării acestor evenimente istorice ca momente de comuniune peste timp, între generații. În continuare ierarhul a mulțumit dnei Ognean și dlui Athenagoras (NY) pentru organizarea extraordinară, tuturor interpreților (Pr. Lucian Pușcariu, Pr. Vasile Aileni, Pr. Emanuel Țencaliuc, protopsalții Valentin Botu și Tudor Dragomir, Dna Dana Bochiș PhD, Alexandra Geonea) și participanților la o memorabilă șezătoare de trăire și simțire română, care ne-a însorit sufletele în aceste vremuri de pandemie și ne-a dat posibilitatea să ne vedem și să *”dăm mână cu mână, toți cu inima română.”*

Maestrul Vasile Maier a mai interpretat două cântece patriotice și a încheiat seara cu *Hora Unirii*.

Pr. George Bazgan

Educația religioasă a tinerei generații, o prioritate și o preocupare continuă a Episcopiei Ortodoxe Române a Canadei

Întâlnirea Preasfințitului Episcop Ioan Casian cu preoții și cu coordonatorii Școlilor Duminicale

În zilele de 22 - 23 februarie 2021, Preasfințitul Părinte Episcop Ioan Casian s-a întâlnit cu preoții, profesorii și coordonatorii Școlilor Duminicale din cadrul Eparhiei.

„Anul acesta este *Anul omagial al pastorației românilor din afara României* în Patriarhia Română, iar tocmai acum noi toți suntem chemați să acordăm o atenție deosebită modului de abordare a educației religioase și sădirii valorilor creștin-ortodoxe în diaspora" a spus PS Episcop Ioan Casian.

Preoții, profesorii și coordonatorii Școlilor Duminicale din cele trei protopopiate ale Canadei, au prezentat și discutat situația actuală, dificultățile unui an marcat de restricții și cu impact foarte mare asupra copiilor și tinerilor. De asemenea, s-au discutat și metodele și alternativele folosite pentru a continua educația religioasă printre tinerii Eparhiei.

Împărtășind experienta anilor anteriori și observând tendințele și realitățile curente, a fost amplu discutată opțiunea școlilor virtuale în alternanță cu școala tradițională (în persoană). A fost sugerată utilizarea unor platforme on-line care pot oferi tinerilor și copiilor posibilitatea de a învăța prin joc și imagine fără să fie neglijată, când reglementările sanitare o permit, reîntoarcerea la școala de la și din Biserică. O parte din participanți și-au exprimat îngrijorarea legată de impactul mediului virtual asupra relațiilor interumane, dar au subliniat și beneficiile mediului on line care oferă posibilitatea păstrării legăturii între tineri. De asemenea, s-a vorbit despre folosirea extensivă de către noua generație a mediului electronic ca formă de comunicare și informare.

A fost abordată și problema armonizării și clarificării programei școlilor duminicale din Episcopia Ortodoxă Română a Canadei, plecând de la parohiile care au o bogată experiență în domeniul educației religioase și extinderea ei la cele aflate la început de drum. În această privință, a fost discutată posibilitatea împărtășirii informațiilor existente prin accesarea on-line a atelierelor practice și a modulelor de predare. A fost sugerată crearea unei școli virtuale de religie sub egida Episcopiei Canadei.

Anul acesta, în loc de concursul tip Olimpiadă, ca o alternativă viabilă, a fost discutată propunerea de a organiza o gală-concurs anual sau un proiect anual de grup care să-i ajute pe participanți să dobândească informații despre limbă și credință, utilizând și informații din mediul on-line, dar încurajând lucrul în echipă. În felul acesta, copiii sunt încurajați să interacționeze între ei, să dezvolte și să construiască propriile proiecte pe care apoi să le prezinte celorlalți.

Atât coordonatorii, cât și preoții participanți, au apreciat bogăția de idei și experiențe care, împărtășite periodic, pot să ofere beneficii și stimul, atât copiilor, profesorilor cât și părinților.

Seria întâlnirilor va continua în săptămânile viitoare, urmând să se constituie un grup de lucru care să lucreze pe tema educației religioase și a pastorației tinerilor.

Carmen Ognean,
Windsor, Ontario

THE
Credinţa
FAITH

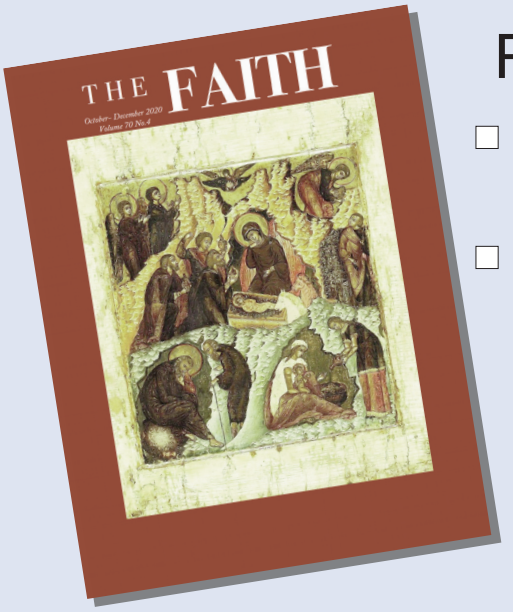

Romanian Orthodoxy in America

☐ **YES! I want to subscribe to *Credinţa / The Faith Magazine***
One year subscription (4 issues) — $ 10 USD / 15 CAD

☐ **YES! Please send me the *2020 The Faith Almanac***
(Almanahul Credinţa) — $ 10 USD / 12 CAD

Make checks payable and mail to:
Vă rugăm să trimiteţi comanda pe numele şi adresa Arhiepiscopiei:

Romanian Orthodox Metropolia of the Americas
5410 North Newland Avenue • Chicago IL 60656-2026 • USA

Name: _____

Address: _____

_____

City: _____ State: _____ Zip: _____

Country _____ Phone: _____